

4de Møde.

Onsdag den 20. September Kl. 10¹⁰.

Formanden: De to paa Dagsordenen opførte Sager kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde. Hvis der ingen Indsigelse gøres, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Statens Medvirken til en Reorganisation af Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 97).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Til § 3.

Af Udvalget:

2det Punktum affattes saaledes: „Bankraadet bestaar af indtil 9 Medlemmer, hvoraf Regeringen vælger Flertallet.“

Ændringsforslaget sattes først til Forhandling.

Ordføreren (Brorsen): Jeg gjorde ved min Motivering af Ændringsforslagene ved anden Behandling udtrykkelig opmærksom paa, at Tallet 9 for Bankraadsmedlemmerne maaske var et Tal, som man ikke vilde opstille som absolut, og ved fornyede Overvejelser er vi kommet til det Resultat, at man kan indsætte i Lovforslaget, hvad vi ogsaa anser for at være bedre, „indtil 9 Medlemmer, hvoraf Regeringen vælger Flertallet“. Dette Ændringsforslag skal jeg anbefale.

Hermed sluttede Forhandlingen om Ændringsforslaget.

Ændringsforslaget af Udvalget til § 3 (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag sattes derefter til Forhandling.

Ordføreren (Brorsen): De mange Sammenbrud, som vi har været Vidne til i den senere Tid, maa være et alvorligt Varsko for vort Samfund, ikke mindst — naar vi tager i Betragtning, hvad der er sket i den allersidste Tid med Hensyn til Landmandsbanken — for dem, der beklæder høje og ansvarsfulde Stillinger i vort Samfund, de, der handler paa de Tusinders Vegne. Vi mener, at vi ved den Aktion, som nu skal sættes i Gang, og ved den Hjælp, der ydes fra Statens og forskellige Institutioners Side, kan undgaa et Sammenbrud med dets samfundsødelæggende Følger for vort Erhvervsliv. Der er jo mange, der ufor skyldt er ramt ved denne Katastrofe, og det vil sikkert bidrage til at aabne Øjnene paa mange. Man kan beklage, at der er mange, der her maa lide ufor skyldt, men Jeremiader over, hvad der er sket, hjælper intet. Det, der efter min Mening kendetegner et sundt Samfund, er, at man, naar man opdager noget, der er usundt, faar det rykket op med Rode for at lægge Grundvolden til noget nyt. Hvis man derimod lægger Hænderne i Skødet og udtaler de triste Ord: Hvad kan det nytte? — tror jeg, det Samfund er dødsdømt.

Med Hensyn til det, der nu skal sættes i Gang for at genrejse Landmandsbanken, er der vel ingen Tvivl om — og det har vi allerede hørt af Udtalelser, der er faldet under Sagens Gang gennem Folketinget, —, at der er en Del, der mener, at Sagen skulde have været ordnet paa en anden og efter deres Anskuelse bedre Maade, og vi vil antagelig nu under Generaldebatten faa Udtalelser at høre, hvor man vil søge at paavise, at en anden Fremgangsmaade havde været heldigere. Spørgsmaalet om Likvidation af Landmandsbanken har flere Gange været fremme, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at man ikke mindst efter de Forhandlinger, vi har haft indenfor Udvalget, hvor en særlig finanskyndig har været til Stede, maa faa den Anskuelse, at Vejen, her er valgt, alligevel maa være den rigtige. Og naar man nu vil udtale, at man skulde have ordnet Sagen paa en ganske anden Maade, synes jeg dog, at der deroverfor kan henvises til, at fremragende finanskyndige har været mobiliseret netop under de Overvejelser, der er gaaet forud for det Lovforslag, vi behandler her. Hele denne Hjælpeaktion,